

2. Nov. 1847

FACTS

Date:

2. Nov. 1847

Page number:

Dagbog D, side 40

TRANSCRIPTION

2 November 1847

Herre! see jeg vil vente ved Troens Lampe, indtil Du fuldbyrder Vidunderet i Jordelivet, og sender Bruden i min længselsfulde Favn. – – senere – Nu da forstaaer Moder¹ mig bedre, veed bedre at trøste og udtale min Stilling, naar hun i Brevet i dag siger: – ["]Derfor, min egen Johan! tro mig kun, dit Livs Blomst udspringer nok, den aabenbarer sig i et saligt "Nu", men – er den ikke kommet for dig, mens du selv var i Knop, saa maa du nu vente indtil du selv er udfoldet nok, og da gjenoplives og gjenfødes baade for Kunsten og den "Evigheds-Blomst", du saa skjønt og sjældent pleier i din Alder." – Sandelig! om noget Ord undenfra kunde komme mig tilhjælp i en forknyt Periode, da har vel dette moderlige Ord Rigdom og Trøst i sig, saa jeg deraf kan lære Taalmodighed og Opoffrelse og fortsat Kamplyst, selv der, hvor jeg troede, mine sidste Kræfter snart vare udtømte. Nu kan jeg rolig see hende, roligt arbeide, roligt gaa til Hvile, thi jeg føler mig styrket og modnet ved de faa Ord. Velsignede Moder! Tak for din Kjærlighed! Gud i Himlen! Takket være Du, fordi hun forstod mig! –

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

2 November 1847.

Minne! see jeg vil rente ned Taaens Lampe, indtil du faldt og der Vindens
i Jordeluet, og sendes Bønden i min længselfulde Taar. — — seuere —
Næi du fortæller Møder mig beder, med beder at træde og indtale min Stilling,
nær him i Bøvest i dag siger: — Derfor, min egen Jæger! hos mig kom, dit
Læs Blomst indspringer nat, den selvbarer sig i et seligt. Næi, men
er du ikke kommet for dig, mens du selv var: Knop, see men du nu
veste indtil du selv er indfaldet nat, og du gjenophaves og gjenfader bader
for Himsten og den "Eggheds-Blomst", du see skjønt og sjældent plejer:
din Alder. — Sandelig! en magt Od udenfor kunde komme mig tilguld,
i en forknigt Periode, der blev ad dette underlige Od Rigtig og Trøst:
sig, see jeg snar har Lære Taalmodighed og Opstalsen og fortælle hampligt,
selv du, hvor jeg træder, mine vidste Krediter snart vare indtrente. Næi
kan jeg selig see hende, seligt arbejde, seligt gaa til Morale, thi jeg føler
mig stygtet og modnet ved de few Ond. Kælgende Møder! Tak for din Kjæ-
lighed! Jød: Minde! Takket være Din, Jød: him fortæller mig! —

Lørdag 6 November 47. Aften

Jeg har meldt mig til Altingen i morgen. See lad mig da i Alor samle
mine Tanker og første Bløddet i sand Fortrydelse fra det Onde, jeg begyde, ikke at
Trængt for Støffet — ikke i Mæd om Lønnen, og kunde seer, om jeg fik Ende til et
bekempe det kærter. Lad mig, som Kærlighed see seligt vige: lad mig, i Minne!
vill et i Sandhed, dit Jæde! og send stræber efter Kjærligheds Rensket! Og nær jeg
i morgen forlader Kirken, lad det da være med den Tanke: jeg har min Oppgave:
at vilde et i Sandhed! lad hvert mit Od, mit hel Væsen være som du, der
ved det uden Bittet, at han staaer ene, skal indvile, hvad der lever i ham,
skal kunne leve med Glæde, selv om de Kjærlige hævdes ham, thi han har Oppgave
i sit eget Væsen: at vilde et i Sandhed! Lad mig gaa stygtet fra det Ond,
i Minne! stygtet til den gode Ånd, stygtet til min jødiske Gjerning. Lad mig,
Hjelpes med min Lød, forvante, at du ved din Mæd, vil lade mig vige i Træer,
i Villen til at give det Jæde — lad i morgen igde Talsmodighed vedstaa alle fortjente
mig, saa jeg tager Talmøgen, lad mig gaa selig og smilt i enhver Sted med
Nedue, og med de første i mit eget Væsen. Ja, Minne! skjønt mig din Mæd og
Lykke og Velguden til denne hellige Blandning!